

ROCK-HELDEN

MARK KING

GIDEON VAN AARTSEN

"Iemand die mijn vak uitoefent, moet tegen zijn vaste vriendin kunnen zeggen: 'Lieverd, ik ben vier maanden van huis. Er bestaat een mogelijkheid dat ik met een ander meisje slaap. Niet uit liefde, maar door een kortstondige, fysieke noodzaak'. Toch ben ik tegenwoordig voorzichtig. Op de dag dat onze gitarist Alan Murphy aan aids stierf, begon ik weer met roken, de ene 'fuckin' cigarette' na de andere. Gewoon de angst, dat óók ik zal worden gestraft."

Mark King, muzikaal leider van Level 42, groeide op in de Camp Hill-gevangenis op het eiland Wight. Hij werd gevreesd als bokser en voelde zich als Malcolm McDowell uit Stanley Kubrick's *A Clockwork Orange*. Alle contradicties ten spijt, predikte hij tegelijkertijd de liefde van de kind-God Guru Maharadji. King trad als 11-jarige op in nachtclubs, werd van school gestuurd en beleefde zijn eerste seksuele avontuur met vijf vrienden en een meisje dat erotische kunstjes opvoerde met een elektrische tandenborstel. Hij huwde een Nederlandse Level 42-fan, die hem drie kinderen schonk, maar gaf vervolgens zijn hart weg aan een andere Nederlandse: zijn vrouw's beste vriendin. Kortom, King is een ware Rockheld...

FOTOGRAFIE: SUNSHINE

Alsof het om een obscene SM-act gaat, 'spankt' hij zijn basgitaar. Op onnavolg-bare wijze. En zijn nasale stemgeluid dwingt zich al meer dan tien jaar een weg door de hitparades, met successongs als *Love Games*, *Hot Water*, *Lessons in Love*, *Running in the Family*, *Heaven in My Hands* en *Guarantood*.

Mark King, geboren op 20 oktober 1958, ligt onderuitgezakt op de ribfluwelen bank achterin de luxe touringcar. De reusachtige bus, waarmee Level 42 van de ene Europese concerthal naar de andere reist, is voorzien van alle gemakken: comfortabele bedden, een keuken, een zithoek, televisie en een formidabele ijskast vol kloeke beugelflessen bier. Vandaag staat het hotel op wielen achter de artiesteningang van de A'damse Raj geparkeerd. Met enige woemoed denkt King terug aan een optreden in de hoofdstedelijke rocktempel Paradiso, in de beginjaren tachtig.

"Gisteren kwam er een Nederlands meisje langs, ene Alex. Ze liet mij haar fotoboek zien: *Tien jaar Level 42*. Er zaten wat fotootjes bij, genomen op de ochtend na dat bewuste Paradiso-concert. Jezus, wat zagen we eruit. De 'morning after'; onze allereerste, ochtend drugs-ervaring, we leken wel vier goudvissen op het droge."

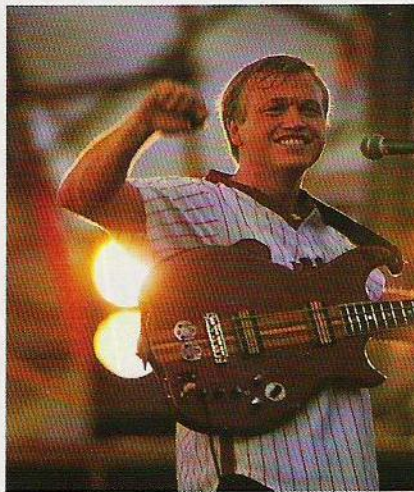
Vandaag de dag lijkt drugsgebruik taboe, zowel bij Mark King als bij de andere groepsleden: Mike Lindup, Gary Husband en Allan Holdsworth. "Ik wil niet over 'dope' praten," zegt King zelfs een beetje geïrriteerd, wanneer ik doorzeur over de pretlijntjes van de rock 'n' roll. "Wij zijn *clean*."

Mark King wordt gezien als een van de beste bassisten ter wereld. Meerdere malen 'martelde' hij - bijvoorbeeld tijdens de fameuze *Prince's Trust*-concerten -, de vier vette kabels op zijn glanzendhouten plank, in samenspel met coryfeeën als Eric Clapton, Paul McCartney, Mark Knopfler, Mick Jagger, David Bowie en Phil Collins. Hoe bracht die kleine man van het eiland Wight, met zijn markante, vierkante kop, het zo ver? Hoe ontworstelde hij zich aan de bekrompen boerengemeenschap van het eiland?

"Ik snap niet dat jij een boeiend verhaal uit mijn leven wil spinnen," zegt King hoofdschuddend. "Je begint aan een hopeloze klus. Ik heb hoegenaamd niets te vertellen."

Vervolgens stort de muzikant een woordenstroom over de interviewer uit, die alleen zo nu en dan wordt onderbroken door het ploffend wegdrukken van een Grolsch-beugel.

King: Ik kom uit een boerenfamilie. Mijn overgrootvader was een rijk man, hij bozot een aantal boerderijen op Wight. Zijn gezin telde 13 kinderen. Negen kon hij een eigen boerderij schenken. De jongsten, onder wie mijn grootvader, kwamen er bekaaid af. Mijn opa moest

Ik kocht tassen vol witte kleren. Voortaan wilde ik ook in het wit door het leven.

een baantje zoeken bij de overheid en in een simpel huisje gaan wonen. Daardoor werd mijn vader dus ook geen boer. Tot aan het einde van de jaren vijftig genoot Wight grote bekendheid dank zij de scheepsbouw. Mijn vader leerde het vak scheepstimmerman en werd te werk gesteld bij de 'John Samuel Wight Shipyard'. 'Commander' Mitchell was daar de grote baas, voor wie iedereen door het stof kroop. Het is een stille triomf voor mijn vader dat ik nu in 'Westwood House' woon, het landhuis dat toentertijd aan de Commander en zijn gezin toebehoorde.

Mijn vader heeft een hard bestaan gekend. Hij is nu 59 en gepensioneerd. Toen hij 19 was, huwde hij mijn moeder, die metoet mijn zus Bolinda op de wereld zette. Een jaar later werd Rachel geboren en twee jaar daarna kwam ik. Pa was 22 toen hij vijf maanden moest voeden met een inkomen van 17 shilling en een sixpence per week, zo'n 40 gulden. Dat was ook in die tijd echt geen vetpot. We leefden in een schuurtje op de boerderij van mijn grootvaders broer Pat: King's Farm. Ik herinner me nog exact hoe ik dagelijks in een zinken teil in het geïmproviseerde keukenkuulsteentje werd gewassen, onder het ijskoude water uit een koperen kraan. Mijn ouders mochten niet lang in het schuurtje blijven wonen. Pat King wilde mijn ouders, in ruil voor het kot, op het land laten werken. Zo niet, dan moesten wij maar plaatsmaken voor een van zijn knechten. Mijn vader ging op zoek naar een nieuwe baan, waarbij een huis was inbegrepen. Zo kwam hij in 1961 in het gevangeniswezen terecht. Ik was drie toen we naar Camp Hill Prison verhuisden, waar hij cipier werd. Op het

gevangenissterrein bevonden zich de woninkjes van het personeel. Alle kinderen met wie ik omging, hadden vaders die in de Prison werkten. De tuinen en straten werden onderhouden door criminelen met gele armbanden om. Als kind ging je heel vrij met hen om. Je sprak ze aan en af en toe kreeg je snoepjes van ze. Ik vond het aardige mensen en ging zelfs met ze mee de gevangenis in, waar ik voor ze op tafel sprong om de *twist* te dansen. Ik imiteerde Chubby Checker, die toen de held was.

Na vijf jaar verhuisden we van Camp Hill naar een nieuwgebouwde, categorie A-gevangenis, Albany Prison, voor zware criminelen: moordenaars en andere, 'risicovolle' gevangenen. Veertien was ik, toen we in Few Street, in het dorpje Gurnard, terechtkwamen, het huis waar mijn ouders nu nog wonen. Ik praat nu over 1972, het wonderlijk jaar waarin ik 'de Magie van de Muziek' ontdekte. Ik zat op een avond thuis en speelde met de knoppon van de televisie, op zoek naar iets leuks. Ik bleef haken bij een *In Concert*-programma met het Mahavishnu Orchestra: gitarist John McLaughlin, toetsenist Jan Hammer (later onder meer bekend van zijn thema voor *Miami Vice*-GvA), drummer Billy Cobham, bassist Rick Laird en de ex-Flock-violist Jerry Goodman. Zoiets had ik nog nooit gezien, die McLaughlin met zijn hemelse, witte outfit en dubbelloops-gitaar, Cobham als een helse, zwarte drumduivel. Het straalde een charisma uit, dat mij als het ware op de sofa vastspijkerde. Dit was zoveel meer dan The Beatles of The Rolling Stones, dit was tovenarij!

De volgende dag ging ik naar een paar kledingzaken en kocht tassen vol witte broeken, shirts en jassen. Voortaan wilde ook in in het wit door het leven. Terwijl al mijn vrienden in lange legerparka's en jeans rondliepen, met lange haren de nonchalance van Deep Purple's Ritchie Blackmore probeerden te imiteren, schitterde ik à la McLaughlin in het wit, als een kortgelokte, superieure albino. Zo voelde ik mij ook: superior aan alle anderen, en anders dan alle anderen! Natuurlijk trok ik onder mijn witte kleding nog wel regelmatig mijn *Doc Martins* aan, schoenen met van die staalharde neuzen, om bepaalde lastpakken van me af te trappen. Dat de witte kledij van McLaughlin alles met een spirituele filosofie van vreedzaamheid en verdraagzaamheid te maken had, daár dacht ik niet over na. Ik riep wel tegen iedereen: 'Hé man, peace!', à la McLaughlin, maar wie mij dan zei 'doe niet zo maf', kreeg er meteen één recht op z'n kind. Ik vond het imago van McLaughlin te gek, maar diep in mijn hart zag ik hem het liefst als de sadistische, ook in het wit geklede Malcolm McDowell uit de film *A Clockwork Orange*. Ik verbeeldde me dat McLaughlin en de zijnen hun bolhoed en mes-

scherpe paraplu (de kenmerkende attributen van McDowell's decadente, extreem gewelddadige straatbende in *A Clockwork Orange* -GvA) tijdens hun concerten voor de goede orde maar gewoon even backstage hadden laten hangen.

Op school was ik niet gemakkelijk. Een klein mannetje, maar wel een eerste klas bokser. Mijn vader had mij lid gemaakt van de *School's Amateur Boxing Association*. Hij wilde per se dat een onderdeur als ik flink van zich af zou kunnen rammen als dat nodig was. Ik vond het prachtig. Het boksen paste helemaal bij mijn agressie en fanatisme. Padvinderij en zo, dat vond ik baby-gedreutel. Nonsens. Elke donderdag- en maandagavond trainde ik. En ik bokste wedstrijden, waarmee ik trofeeën in de wacht sleepte. Dat stak anderen. Tijdens schoolpauzes werd ik voortdurend uitgedaagd. Grote knapen wilden met me op de vuist. Ik wachtte nooit af, maar haalde meteen uit, met als gevolg dat zo'n jongen van schrik begon te huilen. Daarmee is dan onmiddellijk zo'n uitdaging tussen kinderen beslecht. Anders dan volwassenen, maken kinderen elkaar in zulke gevallen niet af, er wordt slechts getest wie de sterkste is. Daar zouden veel wereldleiders een voorbeeld aan moeten nemen.

Penthouse: Het litteken op je gezicht heb je aan zo'n uitdaging te danken?

King: Nee, ik ben op mijn negende door een valse hond gebeten. Mijn vader richtte de honden af, waarmee de cipiers hun ruides liepen. Eentje, een grote bouvier, viel mij opeens aan en beet een groot stuk uit mijn gezicht. Het dier was zo furieus, dat ik dacht dat-ie me zou verslinden. Na onderzoek bleek dat het beest een tumor in z'n kop had. Normaal zou icor mons na zo'n ervaring z'n leven lang angst voor honden hebben. Dank zij mijn vader leeft er wat dat betreft bij mij geen enkele vrees. Hij zei: 'Jongen, honden zijn fantastische dieren, maar deze was heel erg ziek, hij kon het niet helpen'. Ik begreep mijn vader en dacht er verder niet langer over na: dit was een ongeluk.

Penthouse: Op je 14e ontdekte je de magie van het Mahavishnu Orchestra. Je was toen al een pousje semi-professioneel in de muziek bezig.

King: Ja. Met welk geld, dacht je, kon ik al die witte kleding kopen? Vanaf mijn elfde verdiende ik achter de drumkit flink wat centen. Een carrière als basgitarist of zanger heb ik eigenlijk nooit geambieerd. De beste drummer ter wereld wilde ik worden. Weet je, eigenlijk was die hondoboot de aanzet tot alles. Mijn vader wilde mij belonen, omdat ik me zo moedig had gehouden. Ik mocht iets kopen wat ik dolgraag wilde hebben. Nu bezat een van mijn vriendjes, Colin Gibson, ook zoon van een cipier, een elektrische gitaar. Ik droomde van een eigen drumstel, zodat ik samen met Colin een popgroep kon beginnen. Nu

● Lange tijd verkeerde ik in de waan dat mijn vader minstens zo goed was als Charlie Watts ●

had ik gehoord dat ene Graham uit Newport, een andere plaats op Wight, zijn drumstel wilde verkopen. Op de eerste de beste zondagmiddag liep ik naar Newport, een afstand van ruim 20 kilometer. Kun je je voorstellen, een jochie van 9 jaar dat zo'n eind loopt? Ik vond de woning van Graham, belde hij hem aan en mocht de drumkit zien. Ik had nog nooit met een stok op een trommel geslagen, maar ik wist zeker: met dit drumstel ga ik het helemaal maken. Ik liep terug naar huis en wachtte mijn vader op, die die zondag van zijn werk kwam. Toen ik hem vertelde dat ik voor dat drumstel helemaal naar Newport en weer terug was gelopen, viel hij van verbazing bijna uit zijn stoel. Hij was ontzettend trots op me, omdat ik zo zelfstandig had gehandeld. Voor tien pond - toen een bedrag waar mijn vader zeker een week voor moest werken -, kocht hij het drumstel voor me. Pa zelf was de eerste die erachter kroop. Hij rammelde wat met de kwasten. Voor mij met zoveel overtuiging dat ik dacht: Wauw! Mijn vader kan echt alles. *He's a hero*. Lange tijd heb ik in de waan verkeerd dat hij minstens zo goed was als Charlie Watts van The Stones. Pas na een jaar of anderhalf, toen ik het zelf een beetje onder de knie begon te krijgen, viel hij door de mand, haha.

Colin Gibson en ik traden voor het eerst op voor de Camp Hill Officers Club. In kruiwagens, die de gevangenen gebruikten om het gras af te voeren, vervoerden wij drumstel en versterkers. Die optredens waren onbespoten 'kid stuff', maar al snel zou het allemaal een stuk serieuzer worden. Een van de oudste vakantiecampen op het eiland was oorspronkelijk een concentratiekamp,

waar tijdens de Tweede Wereldoorlog Italiaanse en Duitse krijgsgevangenen werden opgesloten. Na de oorlog kroeg het kamp een kwastje en sindsdien hospiteerde het vrolijke vakantiegan- gers. In 1969 trad daar elke avond een bandje op dat zich Pseudo Foot noemde. 'Big fat Annie', met haar dunne, schelle stem, was de zangeres, haar echtgenoot Martin speelde gitaar, Dave Deacon -een knul van 17 die elk mooi meisje op de dansvloer 'nat staarde' - speelde bas en Dave's broer was de drummer. Omdat Pseudo Foot zeven avonden per week van acht tot middernacht moest optreden, bedacht Annie allerlei trucjes om even niet achter de microfoon te hoeven. Zo introduceerde ze de 'Nine O'Clock Talent Spot', wat inhield dat iedere idioot die - met of zonder muziekinstrument -, een kunstje wilde vertonen, 's avonds om negen uur de bühne kon beklimmen om het publiek te entertainen. Zo kwam het dat ik in een overmoedige bui achter de drumkit van Dave Deacon's broer kroop en begon te trommelen. Er stapten nog twee jongens op de bühne, die op de gitaren begonnen mee te doen. En opeens sloeg er een vorik over. De mensen in de zaal klaptten en floten, er werden ons titels van liedjes toegeschreeuwd, Annie begon mee te blèren: *Knock three times on the ceiling if you want me!*

Ik zat thuis bij mijn ouders op de bank televisie te kijken, toen er 's avonds aan de deur werd gebeld. Daar stonden Annie en Martin. Of ze even met mij mochten praten. Mijn vader liet hen binnren. Dikke Annie plofte zuchtend in een stoel: 'We zitten met een probleem. Onze drummer heeft ons verlaten. Die avond met jou was fantastisch, zou jij onze nieuwe drummer willen worden?'

Ik was toen elf jaar oud, 'for Christ's sake!' Later heb ik nog gedacht: Waarom zijn Annie en Martin niet gewoon op zoek gegaan naar een volwassen drummer met ervaring? Nu denk ik dat Annie veel slimmer was dan ze er uitzag. Een joch van elf als drummer is natuurlijk een goede publiekstrekker, daar wordt over geluld, dat willen de monsen zien.

Maar goed, ik voelde me vereerd en riep meteen ja!

Penthouse: Sputterden je ouders niet tegen?

King: Nee, mijn vader brandde uit z'n stoel van trots. Zijn zoon een wonderkind! Mijn moeder reageerde wat bedeesder, maar zo is haar karakter. Ze is altijd de Stille Huisvrouw geweest, die zichzelf wegcijferde voor haar gezin. De muziek zit haar in het hart. Maar ja, op haar 21e sloofde ze al als moeder van drie kinderen. Later, toen ik twaalf was, werd er nog een nakomertje geboren, mijn broer Nathan. Ze heeft het zich nooit kunnen permitteren een instrument te leren spelen. Maar ik weet zeker, mijn talent moet van mijn moeder komen.

Mijn ouders konden het geld van Pseudo Foot goed gebruiken. Per week

bracht ik zeven pond mee naar huis, bijna net zoveel als mijn vader, die elf pond in z'n wekelijkse loonzakje vond. Van mijn olfdo tot mijn negentiende trommelde ik elke zomer in de vakantiekampen. En op winteravonden speelde ik in de plaatselijke pubs. Niet alleen in Pseudo Foot, maar in allerlei bandjes en gelegenheidsformaties. Iedereen prees me, behalve mijn leraren op school. Ze misgunden mij mijn muzikale activiteiten. Niet alleen vanwege mijn achterblijvende schoolresultaten, ze hadden er ook de pech in dat ik 's avonds in hun pubs speelde, daar waar zij na schooltijd dronken wilden worden of de vrouwtjes wilden knijpen. Ze voelden zich vanachter de drumkit nauwlettend in het oog gehouden door een van hun eigen leerlingen.

Onder de leerlingen was ik wél een gevierde figuur, een soort lokale held. Ik drumde in die periode - ik was 17 -, in Joe Bear, de populairste band van Wight. We speelden funky muziek en traden elke vrijdag- en zaterdagavond op in jongerenclubs. De muzikanten van Joe Bear, onder wie ook de broers Phil en Boon Gould, met wie ik later Level 42 zou vormen, waren wereldsterren op Wight. Met mijn witte McLaughlin-kleding versterkte ik die uitstraling nog eens extra. Ik hoefde geen enkele moeite te doen om meisjes te versieren, ze dwarrelden altijd om mij heen. Op school was er een speciaal lokaal voor de leerlingen uit de hoogste klas. Terwijl iedereen in de ban was van Mud en The Sweet, draaide ik daar platen van het Mahavishnu Orchestra, die ik begeleidde met wollige, quasi-intellectuele verhalen over de filosofieën van de heilige Guru Maharadji, de kind-God die dertig Rolls-Royces bezat en de wereld rondreisde om Zijn Ware Wijsheid uit te dragen. Prachtig vonden de meisjes dat. Ik had thuis de bijbel van de Guru. Ik ben er een paar keer in begonnen, maar vond de opeenstapeling van clichématige beeldspraken niet echt wereldschokkend. Ik zwaaide met het boek om er interessant mee te doen.

Mijn contact met de andere sexe bleef dan ook niet hangen in de rose wolken van mistige magie en Mahavishnu-muziek. Ik was niet vies van lekkere, platte sex. Mijn mystiek was eigenlijk niet meer dan een kleverig web, waarmee ik telkens weer nieuw vlees trachtte te vangen, meisjes die zich amechtig aan mijn fantasierijke wijsheden vastklampten. Op mijn veertiende al beleefde ik avonturen, die, in de herinnering teruggeroepen, elke eenzame hotelkamer-nacht kunnen bepleisteren. Ik weet nog precies, hoe ik met vijf andere jongens in een keldertje ergens op het eiland Wight een meisje *neukte*. Een voor een mochten we alles met haar doen wat we wilden. Maar eerst verweende ze ons met een uitvoerige demonstratie: masturbatie-kunstjes met een elektrische tandenborstel.

I let prediken van de Guru heeft er nog wel voor gezorgd dat ik van school werd gestuurd. Ik was door niemand meer te redden, zelfs door Jezus niet.

Penthouse: Als ik jouw tekst *With a Little Love*, van de laatste CD *Guaranteed*, lees, bekruipt mij sterk het vermoeden dat jij na de Guru toch Orze Lieve Heer hebt gevonden: *Listen to the voices of a God before your time, it has all the answers to the questions you might find.*

King: Ik schreef de song naar aanleiding van de Golfoorlog. In die periode gebeurden er zoveel shit-dingen op deze wereld, en het leek wel alsof iedereen er intens van genoot. De Amerikanen bombardeerden Irak plat, Irak bombardeerde Israëlische steden, babytjes met gasmakers, huilende Amerikaanse en Engelse meisjes, die hun grote liefde naar het front zagen vertrekken. De Derde Wereldoorlog leek op komst en de media maakten er één grote show van. Er ging door mijn hoofd: Jezus, begrijpt dan he-le-maal niemand

Ik was niet vies van platte sex. Mijn mystiek was eigenlijk niet meer dan een kleverig web, waarmee ik nieuw 'vlees' ving

dat deze super-CNN-show tot niets anders leidt dan pure vernietiging? Die bommentapijten op Irak: *Never hear the cry of a nation's people who's voice will not be heard*, schreef ik.

Wat mijn geloof in God of Jezus betreft; ik ben daar niet uit. Ik weet niet of er een God bestaat. Wisten we het maar, dan zouden wij op deze planeet veel minder problemen met elkaar maken. **Penthouse:** Heb je John McLaughlin ooit ontmoet?

King: Heel kort. Ik zorgde er, als hartstochtelijk fan, altijd voor dat ik na afloop van de Mahavishnu-concerten in Londen een plekje bij de podiumdeur bemachtigde. Dan bleef ik daar staan tot hij eindelijk buiten kwam. Om even een glimp van hem op te vangen om 'hai' tegen 'm te zeggen. Ik ben wel blij dat ik John McLaughlin nooit echt heb leren kennen. Misschien was hij me als mens wel verschrikkelijk tegengevallen, nu is het droombeeld dat ik rond hem heb gecreëerd, nog altijd intact.

Penthouse: Level 42 werd geboren. Hoe leerde je de broers Phil en Boon Gould kennen?

King: Ik raakte goed met Phil bevriend, doordat we allebei drummer waren. Drummers vormen een apart slag in de

muziek. Dat zijn mensen die elkaar opzoeken om over het vak te ouwehoeren. Bij andere muzikanten zie je dat zelden. Maar drummers zijn geboren vakidioten die nachten kunnen doorzagen over de ritmes van Cobham, de techniek van Tony Williams, de combinaties van Lenny White. Zo leerde ik Phil kennen, rondhangend in de pub, leuterend over onze grote voorbeelden. We moesten ook maar eens jammen, besloten we. Met Phil's broer Boon, die gitaar speelde, erbij. In Joe Bear wisselden we elkaar op diverse instrumenten af. Drumde ik, dan rammelde Phil op de piano. Drumde hij - en dat deed-ie beter dan ik -, dan zong ik of ik pakte de gitaar, terwijl Boon op de saxofoon overging. Phil en Boon hadden nog een oudere broer, John Gould. John werkte bij de platenfirma MCA. Hij was een zeer belangrijk man voor ons, de enige persoon die we kenden uit de platen-industrie. Vandaar dat we voortdurend om hem heen hingen: John, probeer nou eens iets voor ons.

Uiteindelijk zorgde hij, ondanks dat hij onze muziek eigenlijk maar niks vond, voor een contact: Andy Sojka. Sojka was eigenaar van het jazzfunk-label Elite, dat door MCA werd gedistribueerd. In die periode, 1979 was dat, waren Phil en ik naar Londen verhuisd. Joe Bear bestond niet meer. Phil studeerde aan de Royal Academy of Music en ik werkte als verkoper in de Macaris Music Store, waar mijn 21-jarige broer nu overigens ook werkt. Op maandagavond waren er jamsessies op de Royal Academy, waar ik ook aan meedeed. Niet op drums, maar op de basgitaar. Macaris Music Store verkocht geen drums, wel gitaren. In de winkel zat ik heel vaak aan zo'n bas te plukken. Ik vond het instrument gemakkelijk te bespelen. Les-sen had ik niet nodig, ik rammelde er zo op weg.

De sessies op de Royal Academie waren eigenlijk onze eerste Level 42-repetities. Daar deden ook Mike Lindup, een pianist uit Wimbleton die bij ons in het pultje viel omdat-ie helemaal gek was van Billy Cobham, en de gitarist Dominic Miller, die nu voor Sting werkt, aan mee. Dominic liet het na een aantal sessies afweten, zijn plek werd overgenomen door 'good old' Boon Gould, die inmiddels ook naar Londen was gekomen.

Echte songs speelden we niet tijdens die repetities. We maakten er een rommeltje van, probeerden onze Mahavishnu-helden na te spelen. Of we improviseerden met zelfbedachte loopjes en ritmes. Zo is *Love Meeting Love* ontstaan. Ik speelde een riff op de bas en Mike riep: Mark, doe dat nog eens! Hij bedacht er wat bij en zo ontstond er een accoordenreeksje dat op een song begon te lijken.

Toen Andy Sojka op zo'n maandagavond bij ons langskwam, tracteerden

we hem op een flinke portie 'fusion', waarvan we zelf helemaal uit ons bol gingen. Bij *Love Meeting Love* zei hij: Dit is een heel leuk rijfe, maar een echte song heeft veel meer nodig: een melodielijn, een pakkende tekst. Ga daar nu eens aan werken, dan praten we verder.

Diezelfde nacht reed Boon met mij mee naar huis. Daar was het meteen gitaar op schoot, blanco vel papier erbij. De eerste twee uur zaten we alleen maar te giechelen om onze invallen. Ja Jezus, we hadden nog nooit een tekst geschreven. Toen kwamen de woorden *Summernights, making love. Yeah*, dachten we, we moeten het sexy maken. Sexy fantasieën, daar snakt ieder mens naar SFX VERKOOPT! En Boon bedacht: *Together we're as one in love's light*.

De volgende ochtend was de song klaar. We maakten meteen een simpele demo, waarmee we nog diezelfde dag naar Sojka teruggingen. Hmmm, klinkt goed, mompelde Sojka, dat nemen we op.

Toen Sojka *Love Meeting Love* uitbracht, waren er twee journalisten, Paul Moley van *Musical Express* en Paolo Howitt van *Melody Maker*, die ons de hemel inschreven. Paul en Paolo waren de punk-rage meer dan zat en zochten naar, zoals zij dat noemden, de neoromantische muziek. Wij waren daarvan, in hun ogen, een uitzonderlijke exponent. *Love Meeting Love* werd een dikke hit in de 'Blues & Soul Club Charts'. Op de single deed ook Wally Badarou - onze huidige producer - mee, op synthesizer; hij is sindsdien het 'stillo vijfde lid' van Level 42. Orndal we bekend raakten en als Level 42 wilden gaan optreden, zochten we naar een manager. Nu zijn de meeste managers onbetrouwbare honden, waar haal je er een vandaan die je na een periode van veel liefde uiteindelijk niet ongenadig in je hand bijt? We besloten John Gould, de oudere broer van Phil en Boon, te vragen. Hij kende de platenbizz en zou zijn eigen familie niet bedriegen.

John maakte een deal met Andy Sojka voor het opnemen van een LP. We mochten twee weken in een goedkoop studiootje kruipen. We namen alle rommel, die Sojka tijdens het beluisteren van onze repetities had afgokourd, op. Songs die van los zand aan elkaar hingen. Maar wat moesten we? Er diende snel een LP geproduceerd te worden en wij hadden geen ander materiaal. En toen gebeurde er iets wat we niet hadden voorzien. Er stond opeens een meneer van Polydor Records op de stoep. Polydor voorzag dat het neoromantisme na de punk misschien wel eens 'the next big thing' zou kunnen worden. Of wij een platencontract met meneer Sojka hadden? Nee, zo'n contract was nooit getekend. Of wij dan

misschien, in alle rust, in de Polydor-studio's een langspeelplaat wilden maken... En dus tekenden we een contract met Polydor. Sojka dacht er nog een slaatje uit te kunnen slaan. Hij bood de tapes van onze twee weken-studio-sessie voor 100.000 gulden aan Polydor aan, in ruil ervoor zou hij ons zonder problemen aan Polydor afstaan. Hij werd genegeerd.

Wij gingen driftig aan de slag met het schrijven van songs die zich op z'n minst aan *Love Meeting Love* moesten kunnen spiegelen. Eerst componeerden we *Love Games*, daarna volgden de andere tracks van het album *Level 42*, dat door (de inmiddels overleden- GvA) Mike Vernon werd geproduceerd. We wilden onszelf als een mystieke, underground-band profileren. Daarom zetten we ook geen foto's van de groepsleden op de hoes. *Love Games* werd een Top 40-hit. De LP stoomde snel op naar de 20ste plaats op de LP-Charts. En tja, toen kwam Andy Sojka weer aankloppen. Hij

Paul McCartney bleek 'n aardige, zachtmoedige man die goed met zijn ongelooflijke roem overweg kan. Hij gedraagt zich als een eenvoudige 'Joris Goedbloed'. Een beetje van de wereld zweeft-ie wel

eiste nu 125.000 gulden van Polydor. Kreeg hij die niet, dan zou hij zijn tapes als het 'tweede album' van Level 42 uitbrengen. Een ramp, dat materiaal was te slecht voor woorden. Zoiets zou onze carrière schaden. Polydor ging op de chantage van Sojka in en betaalde de 125.000. In een poging dat gold weer terug te krijgen, bracht Polydor de plaat nu zelf uit, niet als tweede LP, maar als *Level 42: The Early Tapes*.

Ik ben altijd tegen het uitbrengen van die LP geweest. Kijk, wanneer je zoiets doet na 15 of 20 jaar roem, zoals de Hamburg-opnamen van The Beatles, is dat aardig. Maar wij stonden nog op de onderste sport van de ladder.

Financieel gingen wij door een verdomd moeilijke periode. Van Polydor hadden we een voorschot van 20.000 gulden ontvangen. Daarmee moesten we een bühne-installatie bekostigen. Mike had 't meeste geld nodig voor al z'n computers en synthesizers. Ik kreeg 1500 gulden om een basgitaar te kopen. Overdag werkten we allevier in een tapijtfabriek. Van het geld dat we daar verdienden, moesten we ons eten en onze huur betalen. I let heeft er even naar uitgezien dat we voor het leven tot de fabriek zouden worden veroordeeld.

Standing in the Light, die we in 1983 opnamen, leverde ons onze eerste Top 10-hit in Engeland op: *The Sun Goes Down*. Dat was toch wel een mijlpaal in onze carrière. Want als je een Top 10-hit hebt gescoord, maak je opeens deel uit van een elite-club.

Penthouse: Over 'elite' gesproken, je hebt met veel beroemdheden gewerkt tijdens de befaamde Prince's Trust-concerten.

King: Ja, dat begon in 1985. Ik werd uitgenodigd om in de Prince's Trust Band te bassen. Ik speelde met Eric Clapton, Mark Knopfler, Elton John en Phil Collins. Het mooiste moment voor mij persoonlijk was de eerste keer dat ik samenspeelde met Paul McCartney. Zijn optreden was toen niet gepland. Plotseling stond-ie, 's middags tijdens de repetities, backstage. Drie songs wilde hij met ons doen. Paul bleek een aardige, zachtmoedige man, die op de een of andere manier heel goed met zijn ongelooflijke roem overweg kan. Vergelijkbare sterren als Michael Jackson en, in iets mindere mate, Prince, zijn volkomen uit balans. Ook privé zijn ze tot een deel van de mythe verworden die ze zelf hebben gecreëerd. Maar McCartney gedraagt zich als een eenvoudige 'Joris Goedbloed' uit Liverpool. Een klein beetje van de wereld zweeft-ie wel. Zo riep Paul eens na een opname-sessie een van de technici bij zich: 'Hé man, hier heb je tweeëneenhalve pond, haal jij even een grote fles whisky, *let's all get drunk tonight!*'

Tweeëneenhalve pond, negen piek voor een fles scotch! Wat dat aangaat, is Paul toch in de jaren zestig blijven steken. Grappig was ook dat McCartney mij vroeg of ik wist hoe *Get Back* gespeeld moest worden. 'Sure', antwoordde ik, en bij wijze van grapje: 'Maar weet jij het ook nog?'. 'Nou, daarom vraag ik het je juist', antwoordde Paul, 'ik kan het me niet goed herinneren'.

Voor mij was het Prince's Trust in 1987 muzikaal het allerbeste. De organisatie vroeg mij of ik de band wilde samenstellen. Geen probleem, zei ik, het beste dat we kunnen doen is Level 42 als begeleidingsband voor de andere sterren laten optreden. We zijn op elkaar ingaspeeld. Level 42 bestond toen, naast mij, uit Alan Murphy op gitaar, Gary Husband op drums en Mike Lindup op toetsen.

Penthouse: Vanwaar het vertrek van Phil en Boon Gould?

King: Dat had o.a. te maken met hun broer John. John werd onze manager in 1980, toen we nog in de tapijtfabriek werkten en van de raderen der showbizz absoluut geen weet hadden. Toen John in 1985 opstapte, was er intussen heel wat gebeurd.

Onze eerste grote teleurstelling in John was dat hij niet in staat was gebleken ons met het *Standing in the Light*-album te laten doorbreken in Amerika. Hij miste de contacten, de

hardheid en de kwikzilver-mentaliteit van de echte beroepsregelaar. Pas in 1986, dus na John's vertrek, boekten we met de single *Something About You* ons eerste Amerikaans hitparade succes. We voelden dat we, met John als manager, bleven steken. Ook financieel. John was betrouwbaar, hij heeft ons nooit opgelicht, maar toch wel veel geld gekost. Geld dat we niet verdienden omdat hij geen harde onderhandelaar was.

Ook Phil en Boon waren zich ervan bewust dat we een andere, hardere manager nodig hadden. Maar ja, wanneer je zaken op familie mengt, krijg je te maken met soms onbetrekbare emoties. Uiteindelijk heeft dat ertoe geleid dat Phil en Boon in 1987 definitief uit de band stapten en door Gary en Alan vervangen moesten worden. Alan Murphy kenden we als gitarist van Go West en Kate Bush (Bush heeft haar laatste single *Rocket Man* aan de aan AIDS overleden Murphy opgedragen-GvA). En Gary Husband werd door Phil en mij begin jaren tachtig vreselijk gehaat. We kenden zijn naam uit het circuit: een jonge, talentvolle drummer uit het noorden van Engeland, die John McLaughlin persoonlijk kende. Dat laatste stak ons verschrikkelijk. **Waarom kende hij McLaughlin wel en wij niet?!** **Penthouse:** Er verstreken drie lange jaren voordat *Staring at the Sun* werd opgevolgd door *Guaranteed*.

King: Ja, dat had veel te maken met de dood van Alan Murphy. Alan stierf uiteindelijk aan een longontsteking, nadat hij met het AIDS-virus besmet was geraakt. Dat heeft diep op ons ingegrepen. We konden ons niet goed concentreren en er moest een opvolger worden gezocht. Daar hebben we, uit eerbied voor Alan, vrij lang mee gewacht. Uiteindelijk is het Allan Holdsworth geworden, een fantastisch gitarist in wiens band Gary Husband speelde voordat hij naar Level 42 kwam.

Op de dag dat Alan Murphy overleed, ben ik ook weer begonnen met roken. De ene fuckin' sigaret na de andere. Van de zenuwen, bang als ik was dat de ziekte mij ook zou grijpen. Murphy was verdomme al jaren monogaam, weet je. Dat vond ik nog de grootste tragedie van alles. Ik dacht: Word ik straks ook gestraft voor die ene nacht van misschien wel zes jaar geleden? Ik ben redelijk monogaam. Maar Jezus, als je in een of ander godvergeten land in een godvergeten hotel slaapt, weken van huis bent...

Penthouse: In 1981 ontmoette je een Nederlands meisje, met wie je later trouwde en van wie je onlangs ook weer scheidde.

King: Ja, ik leerde Pia kennen als vriendinnetje van een van onze Nederlandse tourpromotors. Het ging niet goed tussen haar en haar vriend op het moment dat ik in beeld verscheen. Pia is de moeder van mijn drie kinderen. Florrie is negen, D'Arcy is zes en Jolie drie. De kinderen wonen alle drie bij hun moeder,

op Wight. Ik voel me een gelukkig mens, omdat het contact tussen mij, mijn ex en de kinderen goed is. Ik heb andere echtscheidingen van nabij meemaakt, met verschrikkelijke ellende-situaties. Op het moment dat Pia en ik uit elkaar gingen, moesten we ook even door de hel. Nu rest er alleen nog de weë napijn van het mislukken van de relatie. Toch is er weer een soort van harmonie, we leven in vrede met die pijn. Wat er fout ging? Ach, als je 22 bent zie je dingen heel anders dan op je 32ste. Je persoonlijkheid verandert door de jaren heen. Pia en ik pasten niet meer bij elkaar, we leidden totaal verschillend levens. Ik was in de zeven jaren van ons huwelijk nooit thuis, altijd op tournee. En zij had haar leven met de kinderen. We waren te weinig bijeen om samen verder te groeien. Met mijn huidige vriendin, Ria, heb ik een relatie op basis van 'Let's enjoy it while it's good' en absolute openheid. Als er één zaak is, die ik nu onderken, is het dat je vanaf dag één heel eerlijk moet zijn binnen je relatie. Iemand die mijn vak uitoefent, moet tegen zijn vriendin kunnen zeggen: Luister schatje, ik ben vier maanden van huis. Er bestaat altijd een mogelijkheid dat ik met een ander meisje slaap. Niet uit liefde, maar door een kortstondige, fysieke noodzaak. Toch ben ik nu voorzichtiger, na wat Alan overkomen is.

Penthouse: Hoe leerde je Ria kennen?

King: Zij was een van Pia's beste vriendinnen. Er kwamen vaak Neder-

landse kennisjes van Pia over om bij ons te logeren. Ria was er een van. Ik kende haar al vrij lang.

Pia kan het nog steeds niet accepteren dat Ria nu met mij samenleeft. Ik vind het fout dat zij dit zo veroordeelt. In de liefde is het net als in de misdaad. In 90% van de gevallen kent de moordenaar zijn slachtoffer van nabij. Een relatie bouw je eerder op met iemand die je al kent, dan met een volslagen vreemde. Mensen roepen altijd wel: Als popstar kun je elke vrouw oppikken die je maar wilt. Fysiek klopt dat misschien, maar een relatie heeft meer dan alleen met lichamelijke lust te maken. De geestelijke verwantschap moet groot zijn en die ontdek je pas wanneer je elkaar een poosje meemaakt. Dat ik Ria nu leerde kennen omdat zij als vriendin van Pia bij ons over de vloer kwam, is puur toeval. En Ria kan er ook niets aan doen dat zij op mij verliefd is geworden. Zulke dingen kun je niet tegenhouden, die overkomen je gewoon. Op *Guaranteed* staat de song *Seven Years*, die ik speciaal voor Pia heb geschreven: *Seven years have come and gone. All that time for you. And now both our hearts must beat the drum. To a different tune. Each time I see a love, a love that's dying. I know what I would do, I know what I would do. You can lose yourself in yourself. Hurt yourself a little more. Turn the key and hate the boy. That's not the way he's coming back ever again. Baby's gone.* ☐

"Geef maar toe: je bent jaloeus..."